Jeans samlade dikter : illustr. uppl.

Jacobsson, Jean

81 A Br.

KUNGL. BIBLIOTEKET
National Library of Sweden

Vitt. Sv.
(B)

Ex. A
(B i raritet
skåpet)

Jacobsson, Jean.

Jean Jacobsson, född i Åmål, student i Uppsala, Värmlands nation, † å° Valstena hospital. Boken är tryckt i Åmål, s. k. "Tjärtryck", finnes ej upptagen i några bok-lexikon och existerar sannolikt endast i ytterst få exemplar, kanske blott i detta enda.

JEANS

SAMLADE

DIKTER.

JEANS

SAMLADE

DIKTER.

Illustrerad Upplaga.

STOCKHOLM.
1855.

KONGL. BIBLIOTEKET STOCKHOLM

Till mina Vänner!

Jag bjuder er på några sånger
Vid en ej okänd lutas klang,
För er jag sjungit tusen gånger. —
Hvem har ej hört den stackars Jean?

Det mörka dunkel, som mig trycker,
Ack hvad förmår att skingra det?
Iblandt dock mig derutur rycker,
Det sköna sångens Majestät!

Jag skrifver ej för ryktbarheten,
J veten väl, det är af nöd,
De sånger jag ger allmänheten,
Är för att skaffa sångarn bröd!

Er vänskap nu i gerning kläden,
Ni må ej dra' er derifrån,
Och köpen dessa valda qväden
Utaf er vän

Jean Jacobsson.

Till J...e vid resan till kriget.

Hvar är du? — långt bort i fjerran,
Ej Dig mer jag återser,
Men hvar dag jag ber till Herran,
Att Han dig all glädje ger!

Tack för lifvets glada stunder,
Dem Du åt mig, hulda, gaf;
Bort de flydde likt secunder,
Hvarför bröts hvar glädje af?

Tror du att jag Dig kan glömma?
Nej, Din bild den sluten är
I mitt hjertas tysta gömma,
Ej från mig den röfvas der.

Kanske att jag snart får fara
Uti strid i okändt land,
Då skall Du min sköldmö vara,
Mod ge hjerta, kraft ge hand.

Men om jag väl skulle stupa
I den heta stridens larm,
Kanske många suckar djupa
Gå, o älskling! ur din barm.

Skönt det är att segren vinna,
Skönt det är att lagern få,
Skönt att strida för en qvinna,
Döden blir mig ljufvast då.

Till densamma.

Är jag lycklig? vill jag fråga,
När mitt allt på jord jag mist,
Jag vill qväfva hjertats låga
Ja, jag bjuder dertill visst;
Men ju mera jag den qväfver
Hjertat utaf oro slår,
Liksom böljan det sig häfver;
Minnet det är värdt en tår.

Fordom var jag lycklig vorden,
Men nu allt förändradt sig.
Fridlös irrar jag på jorden,
Söker Kärleken och Dig.
Var det döden, som oss skilde?
Nej, o nej! det var det ej,
Ödet, ödet annat ville,
Allt förändradt sig, — o säg?

Äger Du det samma hjerta?
Slår det än en gång för mig?
Eller kanske sorg och smärta
Gjordt det hårdt; — förändradt dig?
Saknan's dagar äro tunga,
Min kärlek ren, som böljan var;
På den ses Svanen sakta gunga
Bortöfver tidens dunkla haf.

Väl efter mödans långa strider,
Sig hjertat hvila får en gång,

När snart till afton dagen skrider,
Jag ensam gör min aftonsång!
Mitt Bönkapell, det är mitt hjerta,
Upplyst af lampan saknan' står.
En suck, ett vemod i min smärta,
Ej läka kan mitt hjertas sår.

Kan jag en gång, Du hulda! hoppas,
Att såsom vän Dig äga än,
Kanske skall törnet för mig knoppas,
Och blifva lön för Kärleken,
Låt heldre då en minnets blomma
Uppspira ur min tysta graf,
Låt tårar fukta den, Du fromma!
Då är jag nöjd, med hvad Du gaf.

Resignation.

Fordom äfven jag
Kände mig en dag
Ibland lycklige på jorden;
Men min glädje flytt,
Den i sorg sig bytt,
Smärtan är min lott nu vorden.
Men jag vandra vill här stilla och förnöjd,
Anförtro min sorg åt Gud i himmelshöjd.
Fordom äfven jag
Kände mig en dag
Ibland lycklige på jorden.

Säg hvar finns en vän,
Som vill hjelpa den,
Som är torftig, sjuk och klagar?
Stolta öfverflöd
Se den usles nöd,
Lindra du hans sorgsna dagar.
Men'ska slut ej till för uslingen ditt bröst,
Ty vet Religionen bjuder hjelp och tröst!
Stolta öfverflöd
Se den usles nöd,
Lindra du hans sorgsna dagar.

Då, med stilla fröjd
Kan du blicka nöjd
Ifrån lifvets små bekymmer.
Och med saligt hopp
Kan du blicka opp
Till det mål, din sällhet rymmer.
Du med lugn kan hvila uti grafvens famn,
Ty en efterverld välsigna skall ditt namn.
Då, med stilla fröjd,
Kan du blicka nöjd
Ifrån lifvets små bekymmer.

Den Olyckliges Klagan.

Säg mig, o! hvar skall jag finna tröst,
O! hvar finns för mig ett öppnadt hjerta,

Som vill lyssna till min klagans röst,
Som vill ge mig tröst uti min smärta?

Säg hvar finns en enda trogen vän,
Som vill torka tåren från mitt öga?
Jo, min tröst i lidandet är den,
Att han finns för mig uti det höga.

Till honom flyr jag uti bönens stund,
Då mitt öga utaf tårar höljes,
Säll är den med Gud står i förbund,
Ty för Gud ej någon smärta döljes.

Ja, han skådar i hvart hjerta ner,
Lindrar den betryckte, som här klagar,
Och när han den sorgsnes tårar ser,
Glädjen ger han åt dess mulna dagar.

Derför, hämta uti sorgen tröst,
O, du svage dödlige i gruset!
Lyssna till din faders milda röst,
Fly till honom, som beherrskar ljuset.

Då skall du i själen ega frid,
Frid på jorden uti alla öden,
Och när slutad är din vandringstid,
Frid du äger då i sjelfva döden.

Graf-besöket.

Natten re'n sin slöja breder,
Månan speglar sig så klar
Uti böljans lugna yta,
Då till grafven hastar jag,
För att gråta hvad jag ägde,
Hvad jag saknar för mitt hjerta.
Fordom jag och glädje kände
Tyckte mig så lycklig vara;
Men hvad är väl lifvets glädje?
Frågar du, o arma hjerta!
Svaret får du, då du skådar
På de mossbetäckta grifter,
Dem din fot föraktligt trampar.
Kanske under dina fötter
Hvilar, gömdt, det bästa hjerta
Af en trofast Älskarinna,
Af en Fader, af en Moder,
Af en ömt begråten Maka,
Af en Broder, af en Syster,
Af en Vän, kanske den bäste,
Som Du ägde här på jorden.
Vet förgängelsen är rätta
Slutet uppå lifvets glädje;
Saknaden den alltid följer,
Som en evigt trofast broder.
Tåren är ju sakna'ns lösen,
Ack hvad hjelper oss att gråta!
Klagan för väl icke åter

Vännen till vårt qvalda hjerta.
Nej, låt Hoppets milda engel
Trösta dig i lifvets skiften,
Hvad du saknar, får du åter,
Döden alla ju förenar!
Uti Grafven få vi hvila
Ut från jordens alla stormar,
För att från dess sömn uppvakna
Till det bättre lifvets glädje
Hos den Allgode i höjden.

Vid Selmas Graf.

Så ung, och själen re'n, den himlaburna,
Sitt hemland funnit, löst ur stoftets band!
Låt sorgen offra här, vid dödens urna,
Den enda skatt hon har i sorgens land.

Hur rättvis himmel är, den djupa smärta,
Som stum i varma tårar bada får,
Då döden rycker bort ett skuldfritt hjerta
Från lifvets, Hoppets, önskningarnas vår,

En Lilja är ur syskonkransen bruten;
Från ömma hjertans vård en älskling flytt,
Dock ej evigt skild i dödsminuten,
Från slägt och vänner, hon blott form förbytt.

Hon lycklig är, hon segerkronan vunnit,

Nu glänser den på bleknad panna skön,
Dess själ en högre sabbats morgon hunnit,
Då templets klockor mana mig till bön.

Då flydde Anden dit, på hvita vingar:
Ägde ej mer ett stoft att skaka af,
Som intet mer på jorden sig betingar,
Se'n stoftet fått en lugn och fridlyst graf.

Blomman på Grafven.

Lilla blomma på min älsklings graf,
Du, som spirar upp ur tysta kullen,
Hälsar du från den, mig sällhet gaf,
Som nu är ett stoft här uti mullen.

Lilla blomma du är lik den bild,
Hennes bild, som jag så ömt begråter
Emot mig du strålar skön och mild,
O! mig tyckes, jag ser henne åter!

Nej, o nej! det blott en villa är;
Ack det är blott Minnet, som mig dårar,
När jag en gång slutat gråta här,
O! hvad får jag? — frid för mina tårar.

Vid Mallas Graf.

Nyss du stod, en blomma i din knoppning,
Herrligt skön vid Claras rena våg,
Och de dina byggde sin förhoppning
Uppå Dig, der deras hopp vi såg.
Men så kom ett budskap från det höga,
Död det var, — bröt veka blomman af,
Brustna blomma, tåren i ditt öga
Vittnar om de minnen, du oss gaf.

Slumra stilla uti kullen sluten,
Bergad re'n i dina unga år,
Kort din lefnad liknade minuten;
Hvad är lifvet? blott en flyktig vår!
Men din bana, den var rik på minnen
Utaf Oskuld, Dygd och samvetsfrid:
Sköna skatter, likt en gloria brinnen!
Vittnande om lifvets glada tid.

Snart, snart drifvan skall din gröfhög hölja.
Höstlig vind bröt veka blomman af,
Minnets tårar skola blomman skölja,
Som ur drifvan spirar ur din graf.
Måntro vintern denna ros förstörer?
Nej, o, nej! o! han förmår det ej;
Blott sin slöja breder han deröfver,
Under den ler frisk »förgät-mig-ej.«

Vid Emil H—s graf.

Skön var, o Yngling! din vandring i tiden,
Snart här dig sökte den himmelska friden;
Åt dig han räckte, som broder sin hand,
Glad Du då höjde den snöhvita vingen,
Flydde så hastigt ur brödraringen
Upp, till de saligas ljusfylda land.

Djupt du här sörjes af slägt, och af vänner,
Tåren så het uppå kinden mig bränner.
O! då jag skådar din öppnade graf,
Ynglingen stolt lik en ung ek sig höjer
Tills stormen kommer, och ned honom böjer,
Och bryter honom i knoppningen af.

Så kom och döden; ned dig han böjde,
O, hur förklaradt ditt öga då röjde
Att du var nöjd ifrån jordlifvet dö!
Ty den, lik Dig, så redligen lefvat,
Han får en gång, när seglen han refvat,
Hamna vid lifvets lycksaliga ö.

Vid Patron L—s graf.

Åter ett budskap nu döden oss bringar,
Förklarad flyr anden på snöhvita vingar,

Åter till ljusets förklarade land.
Ack! lycklig är du, — du vunnit har friden,
Snart aftonens timma för dig var förliden,
Njut lönen för mödan på sällare strand.

Kring silfrade håren en krans jag vill vira,
O! låt mig med blommor den panna få sira,
Der dygden och troheten ägde sitt bo.
Du följde dem troget i jordlifvets skiften,
De äro de minnen, som trösta vid griften,
Och skänka det sörjande hjertat sin ro.

»O! gråten ej mig!« så till eder han talar
»Den Fader mig kallat han eder hugsvalar
»Han sänder det lidande hjertat sin tröst.«
Du sörjande Maka, tag tröst i de orden:
Dens stoft vi nu lemna med tårar åt jorden,
Du lifvad skall sluta en gång till ditt bröst.

Vid en Ynglings graf.

Yngling! slumra i den tysta grafven,
Ack! ditt lif, med plågorna en strid,
Du har nedlagt tunga vandringsstafven,
Korsets barn! sof du i stilla frid.

Du är lycklig, du har målet hunnit,
Sof nu stilla i din Moders famn.

När som grafvens långa natt försvunnit,
Förer Hoppet dig i önskad hamn.

Då du sluta får intill ditt hjerta
Den, som var ditt allt, din glädje här,
Njuten begge lönen för er smärta,
Der en oförgänglig glädje är.

Till den Olyckliga.

Du i brottet sjunkna qvinna,
Säg hur vill du nåden vinna,
Bed till alla verldars Gud!
Du, som öfverträdt hans bud.

Du, som syndaren förlåter,
Fader tag den fallna åter,
Fast dess synd är djup och svår.
Läk det qvalda hjertats sår!

Menskligheten henne säger:
Fordna vänner du ej äger,
Men en vän dig ej förglömmer;
Det är den, som rättvist dömmer.

Han är den, som ser och känner
Dem, som äro dina vänner,
Det är dem som mildt dig dömma
Och för en olycklig ömma.

Menskor, menskor! ej ni kännen
Orden: »nöden pröfvar vännen!«
Bed till himlen för den arma,
Femte bön, med tårar varma.

Så oss Religionen bjuder,
Hör du denna röst, som ljuder
Like! ur ditt eget hjerta
Lindra den betrycktas smärta.

Den sitt brott med ånger känner,
Den har rätt att fordra vänner,
Hvar sann Christen är dess vän,
Delar med den hädelsen.

Himlars Gud! till Dig jag beder,
Se Du till den fallna neder,
Du, som leder menskors öden,
Styrk den svagas mod i nöden.

Till E . . . a.

Har du hört Näktergal'n i söderns lunder?
Din sång är lik den i hvarenda ton,
Hur sköna för dig sångens aftonstunder,
Du sångarbarn i Nordens kalla zon.
Naturskön stiger sången ur ditt hjerta,
Lik trastens ur den djupa furuskog,

O den förjagar mången lifvets smärta.
Jag älskar sångens tjusning är det nog?

Låt sången stiga mot de högre zoner
Melodiskt skön, den är ett lån af Gud.
Du får ett återsvar på dina toner
Af liten sångare i skönt befjedrad skrud.
Sjung du bland Nordens höga berg och dalar.
All konstsång gå vi Nordens barn förbi,
Den sång, som till hvart menskligt hjerta talar,
Den är lik din, ty känslan bor deri.

En slaf man blir, af dina toner fången,
Vi tjusas alla af din oskulds blick,
Af Näktergalen fick du låna sången,
Den utaf dig behag och uttryck fick.
Hur många än, skall blifva dina slafvar,
För dina toners makt och ditt behag?
Den ed du för oss alla förestafvar,
Vi följa den, — den blir för oss en lag.

Till en Coquett.

Hvad är skönhet unga tärna?
Blott ett lån, som snart förgår,
En från himlen lånad stjerna,
Värdet dess du ej förstår.
Vårda lånet, som du äger,
Evigt ej det här består,

Tänk på dessa ord, jag säger,
Åt dig i din ungdomsvår.

Hvad är lycka, hvad är glädje,
Hvad är kärlek, hopp och tro?
Första af de tre vi säge
Störer lätt ditt hjertas ro.
Lek ej med ett hjerta, flicka!
Är ett välment råd jag ger,
Du kan nog få galla dricka;
Trolöshet den åt dig ger.

Vet hvad trohet är, o qvinna!
För den sjelf i lifvet fäst;
Vill du allas aktning vinna,
Se till hjertat, det är bäst,
Kärleken väl allt förlåter,
Men förbannar otrohet,
Röfvad frid, den ger ej åter,
Men förtviflans lön det vet!

Kämpa unga, här i lifvet,
Om och nöden blir din lott.
Gud har Menskan hjerta gifvet
Rent, ack rent förutan brott!
När din lefnads afton skymmer,
Tänk då unga på din lön,
Den förakt i hjertat rymmer,
Äger icke hopp i bön.

Nej, låt ingen bort dig föra,
Från ditt hjertas rena tro,

Låna lissmarn ej ditt öra,
Den stör lätt ditt hjertas ro.
Nej, svär trohet vid den fana,
Lambet bär uti sin famn,
Kärlek följer då din bana,
Hoppet styrer dig i hamn.

Sprätten.

Säg mig, hvad är för ett väsen i salen,
Har hit väl kommit en greflig person,
Som skall i afton ge tonen åt balen?
Hör hvilket språksätt han förer i ton!
Mödrarna niga, — sig Fäderna buga,
På Flickorna hjertat ren börjar slå,
Han har Millioner, — det heter duga!
Lycklig den flicka den Sprätten kan få.

Han gör sin cour för de adliga damer,
De andra bevärdigas knappt med en blick,
Ack! hvad den Grefven är för infamer
Så väl till hållning, som uti skick.
Högmod han fått af de grefliga fäder,
Med Millionerna, bröder, i arf.
Fram han ju far, som ett stormande väder,
Lindrigast sagt, den karl'n är en slarf.

Alla med högmod den sprätten bemöter,
Högfärd och dumhet dem följas åt,

Jemt uti lättja sitt lif han förnöter,
Allting skall gå på den vingliga stråt.
När han ej har mer en fyrk i sin ficka,
Utaf sitt arf af den grefliga ätt,
Slutar han både spela och dricka;
Till slutet cession gör vår grefliga sprätt.

Idealet.

Säg mig, svartlockiga mö,
Är du från glödande söder?
Blixtrande ögats glans
Säger mig Galliens jord.
Nej, jag är Nordens barn,
Född bland dess snöiga fjällar,
Uti en stilla dal,
Fäderne hyddan hon står.
Låt mig få veta ditt namn,
Hvad gagnar dig det att få veta,
Låt mig få lida och dö,
Sade hon, hviskande, mig.
Då på dess purprade kind
Lik som daggperlan om våren
Tittar ur blommans kalk,
Sågs i dess öga en tår.
Säg mig hvarför denna tår,
Är den väl helgad åt minnet?
Då i dess själfulla blick,
Läste jag svaret derpå.

Fråga mig icke jag ber,
Hopplös jag klagar och gråter,
Anförtror endast åt Gud
Smärtan, som bor i min själ.
Lidande vän! o låt mig,
Dela din namnlösa smärta;
Nej, Hon svarade då,
Eden är helig jag svor,
Grafven den gömmer dess minne!
O! då en aning for,
För mig jag tänkte så här:
Är det en dröm? är det sant,
Vågar en fråga jag göra,
Har du väl älskat en gång?
Svara mig Engel! o, svara!
Ja! hon svarte och log,
Och vemodsfull höjde hon blicken,
Då mot den blånade sky
Med händerna knäppta till bön.
O huru skön hon då var,
Ty bönen på andaktens vingar,
Steg ur dess skuldfria själ
Till himlarnes härskaror opp.
Då stod jag der så försänkt
I saliga känslor. ty bönen,
Gjorde ett intryck så djupt,
Uti mitt lidande bröst.
Sakta hon närmade sig,
Lade sin hand på min skuldra,
Sade: hvi gråter du ock?
Delar du smärtan med mig?
När hon det sagt, då en suck

Hon höjde och log genom tårar,
Sade: farväl o! min vän!
Glädjen af lifvet är kort:
Bed någon gång, då jag skall
Höra din Bön, fast långt fjerran,
Kärleken beder nu dig
Glöm ej ditt Ideal.

Mitt Conterfej.

Jag mig för allmänheten ställer,
I dag uppå exposition,
Det är mitt Conterfej det gäller;
Var mild mot mig opinion!
Man åt mitt Conterfej skall skratta
När jag det riktigt målat ut,
Jag skall i färger så besatta
Det löjliggöra, till sitt slut.
Mitt hår man anse kan för prydligt,
Fast snart det tager färg i grått,
Härtill bidragit har betydligt
De många korgar jag har fått.
Uppå min panna sitter löjet,
Och blågrått är mitt ögonpar.
Af näsan skall ni få det nöjet,
Att jag på den glasögon har.
Lägg till mitt Conterfej mustacher,
På hakan pipskägg, som är grannt,

Allt har jag för att tjusa gracer,
Jag är en krigsgud, det är sant.
En ranglig växt, ett rent mirakel,
Med ett par smala, spindelben;
Allt sammansatt, blir ett spectakel
Af målarkonsten, som ni sen'.
Här har ni bilden af poeten,
I all dess glans och herrlighet,
Allt löjligt är för allmänheten
För att få skratta, som ni vet.

Kommen nu från alla kanter
Fruar, Fröknar och Mamseller!
Försen er riktigt med Contanter,
Passen slaget nu det gäller.

Auktionisten börjar ropa:
En riksdaler för den token!
»Bjudet«, af oss allihopa,
Det är priset blott på boken.
Boken är en enskild vara,
Här är fråga om Porträttet
Penningen man ej bör spara
På Auktioner så är sättet.
Bjuden derför mina vänner,
Se, de leende behagen,
Ni ju Originalet känner!
För er ligger det i dagen.
»Två Riksdaler« öfverbjudet,
Skreks nu, första, andra gången;
Pass på slaget, det är budet,
Bjudet, öfverbud af mången.

Nu det blir en satans träta,
Slagsmål om mitt Conterfej,
Alla sig i styrkan mäta,
Skrika det tillhörde mej!
Se, der en om näsan blöder,
Klöst utaf en gammal tant,
Det är en mamsell — från söder:
Slagsmålet det går galant.
Se två kärringar i håret
Fatta bägge på hvarann,
En bröt armen, en bröt låret
Tvenne andra slogs och spann.
Stolar, bänkar, om hvartannat,
Dammet står i himmels sky;
Detta är ju rent förbannat
Flickor, ta'n reträtt och fly!
Fram då träder en Matrona
Utan hår och negligé,
Hon har mistat bägge skorna
Står i bara strumporne;
En nu vrider sina händer,
Känner på sin klufna mund,
»Ack! hvar har jag mina tänder,
Som mig kostat femton pund!«

Tag farväl af löjligheten,
Värde läsare, jag ber,
För att roa allmänheten
Skref jag Conterfejet ner.

Vigilancen.

Uti en småstad, kära bror,
En Herr Finance Minister bor,
En sprätt utaf det största slaget,
Det går och gäller öfver laget,
Och jemt han lefver på credit,
Och lättjan anser han som flit.
Han säger sig ha mycket göra,
Men nöjen honom visst förföra
Han säges äfven ha genie,
Om det består i fantasie;
Ty en fantast är denna herre
Och ytterst löjlig, det är värre,
Han vill passera courtiseur,
Men narr af honom flickor gör
För alla de der söta orden,
Som han ger hvarje mö i norden.
Han anser icke rätt som pligt,
Det är för honom ej af vigt,
Han jemt regeras af kurtisen,
Och understundom och kapriser,
Det anser han af största vigt
Och säger det är rätt som pligt.
Så säger han ock alla dagar,
Och uppå tidens gång han klagar
Att den ej är pecuniär.
Förbannat hårdt för den är kär!
Jag vet ej hvad jag gifva vill
Om farbror Görtz nu vore till,

Han kunde åt mig vigilera
På år, ja ett, och ännu flera,
Ty min kredit nu ända tar,
Ja den försämras alla dar.
Ja, om jag egde Görtz geni
Jag säkert rik då skulle bli,
Nu min beskrifning ända tar.
Ack gissa hvem Ministern var!

Oskulden.

Säg mig hvem sände dig hit
Till jorden, du snöhvita Engel,
Älskvärda gudabarn
Jorden är ej ditt hem!
Ned från din himmel du steg,
Ned till det sofvande barnet,
Som låg i Moderens famn
Slumrande stilla och drömde.
Salig är oskuldens sömn
Den små Englarne vakta,
Ingen får störa dess frid
Dyrt är förbudet derpå.
Låt denna Engel få bo
Så länge du vistas på jorden,
Menniska uti ditt bröst!
Lyckan af lifvet det är.
Du trotsar då jordlifvets stormar,
Vårda ditt himmelska arf,

Jordens syndiga barn
Förlorar du arfvet, du är
För himlens sällhet förtappad.
Förtviflan hemsöker dig
Du är då hemfallen åt döden,
Bevara ditt himmelska arf
För det till Allfader tillbaka.
Njut i hans öppnade famn
Lönen för vården deraf.

Münchausen på väg till Krim.

Som Carl den 12:te vill jag strida,
Och Segrar vinna oförskräckt,
Med svärdet draget ur sin slida
Jag vill i striden framgå käckt.

Femton tusen må mig loppa
Jag fruktar ej de svartes bett.
Öfver Sjutti tusen skall jag hoppa,
Säg, är jag då renonce på vett?

Till Krim en dag jag stolt marcherar
Till Uniformen Hottentott,
Jag män och qvinnor exercerar
I rök och damm för Ryssars skott,
Som Zuav jag vill rasera
Båd' Torn och byar stad och slott,
Kan jag väl göra något mera
Med packet mitt, så är det godt.

Hunddansen.

Rabies Canina, rabies canina,
Aj, aj mina herrar! biten jag är;
Aldrig i verlden, jag kändt värre pina.
Den besten respekt, för min näfve ej bär.

Se hur den satan tandraden visar.
Ej för min Sabel han äger respekt.

Han är ju värre än »Arvika« grisar
Jag tror att den besten, med dem räknar slägt.
Aj, aj tunnor tusan! hasen är biten,
Ej finnes utväg, för mina skutt,
Kroppen är sargad, å byxen sliten
Norrköpingsklädet skona! — vet hutt!

ÅMÅL, TRYCKT HOS J. E. DAHLGREN, 1855.

Pris 32 sk. Banko.

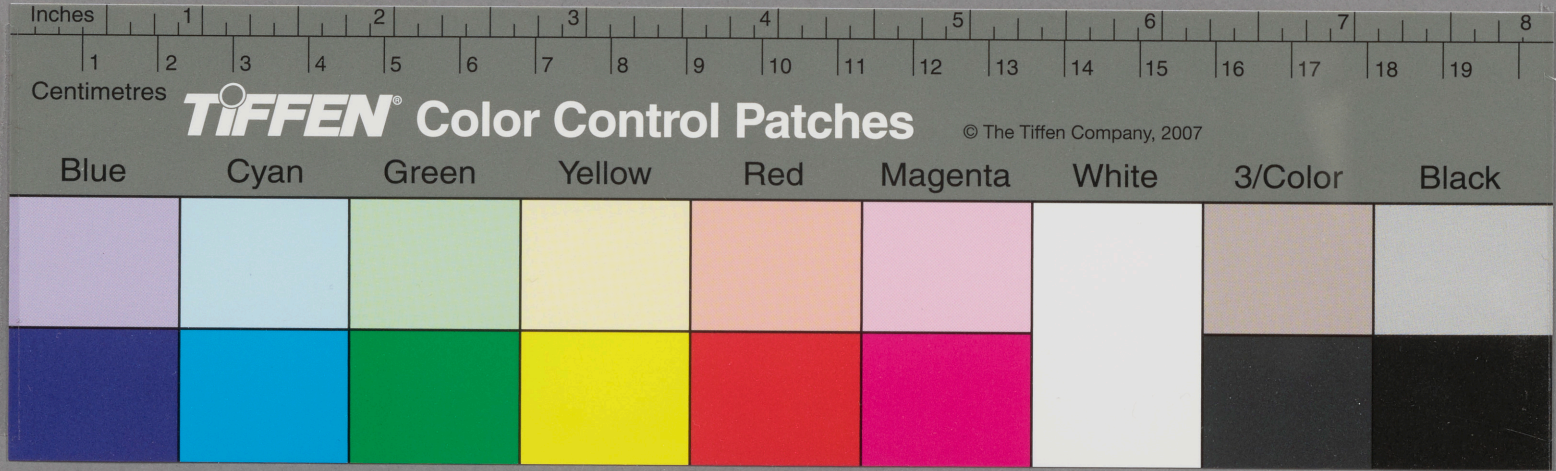
Inches
1
2
3
4
5
6
7
8
1
2
3
4
5
6
7
8
9
10
11
12
13
14
15
16
17
18
19
Centimetres
TIFFEN® Color Control Patches
© The Tiffen Company, 2007
Blue
Cyan
Green
Yellow
Red
Magenta
White
3/Color
Black